

O odgoju djece i mladih nikada nije dovoljno rečeno, a zasigurno se nikada neće ni reći sve. Svijet i okruženje u kojemu ljudi žive neprestano se mijenjaju, pa je to ujedno i jedan od razloga za brojne promjene u odgoju, ali i nesnalženje odgojitelja. Vrsni poznavatelj pedagoških problema i strujanja, W. Brezinka, u prvome članku govori o svrsi odgoja u obiteljima i javnim školama u pluralističkoj situaciji. Njegova su zapažanja vrijedna pažnje jer govori na temelju bogatoga znanja i iskustva, ali i stoga što u nekoliko riječi predstavlja suvremenu situaciju koja se, širenjem globalizacije i pluralizma, sve više udomačuje u svim dijelovima zemaljske kugle. Dok pojedini detalji o kojima govori Brezinka mogu za nas biti eventualna nepoznanica ili se više ili manje razlikovati od naše konkretne situacije i okruženja, sigurno je da su njegova zapažanja i prijedlozi vrijedni pažnje i da nas potiču na razmišljanja. Svijet koji smo donedavno poznavali i o kojemu govore brojne rasprave pisane i izgovarane takoreći još jučer, brzo i nepovratno prolazi. Zanimljivo je da Brezinka veliku odgovornost stavlja i na obitelj i na školu, te dvije temeljne odgojne institucije koje su posvuda, pa tako i kod nas, u krizi. Ipak, iako uočava i jasno opisuje postojeću krizu, Brezinka je i dalje optimist i nadalje realist: nova i otežana situacija ne dopušta oklijevanje nego zahtijeva ustrajan i velikodušan rad i djelovanje svih odgojnih snaga i institucija. Suvremeni pak svijet sve više ističe važnost suradnje i uvažavanja, a to u ovom konkretnom slučaju uključuje prije svega obitelj i školu.

Suvremena umjetnost zbog mnogih je razloga još uvijek na neki način »problem« i »nepoznanica«. Kad se još uz to želi govoriti o suvremenoj religioznoj umjetnosti, tada mnogima – ne samo »običnim« ljudima nego i odgojiteljima pa i nastavnicima, ukoliko nisu specijalizirani upravo za područje umjetnosti – štošta ostaje nepoznanicom te se osjećaju zbunjeno i teško se snalaze na tom području. Maria Franca Tricarico svojim govorom o religioznoj dimenziji u suvremenoj umjetnosti želi pojasniti upravo to područje. Tumačenjem osnovnih pojmova i postavki koje se odnose na suvremenu umjetnost općenito, a napose potankim i jasnim tumačenjem i didaktičkim uvođenjem u religioznu dimenziju izabranih djela suvremenih umjetnika, Tricarico demistificira to područje te vjeroučiteljima i svima zainteresiranima pokazuje jedan od mogućih didaktičkih pristupa spomenutim djelima. Iako su nažalost slikovni prilozi u crno-bijeloj tehnici, ipak će i oni pomoći da bolje razumijemo autoričino tumačenje. Pažljivim čitanjem ovoga članka otkrit ćemo različite nijanse religioznoga u suvremenoj umjetnosti i uvidjeti na koji način promatrati religiozni sadržaj nekog umjetničkog djela. Istinsko religiozno djelo suvremenog umjetnika nudi upućenom promatraču mnoštvo sadržaja i poticaja, a vjerniku može poslužiti i kao poticaj za preispitivanje i produbljivanje osobne vjere. Vjeroučiteljima pak i ovaj kratki članak može biti poticaj i ohrabrenje za daljnje proučavanje suvremene umjetnosti jer religiozno djelo istinskog umjetnika krije bogatu poruku i onda kada je izraženo suvremenim umjetničkim izrazom.

Biblija, za kršćane Sveto pismo, jedan je od izvora naše vjere. Stoga svaki govor o Bibliji koji je ujedno i djelo vrsnoga znalca, može biti djelatan poticaj za osobno obogaćenje i doprinos cjeloživotnom obrazovanju. Cesare Bissoli, koji se u svom pristupu Bibliji već odavno ističe svojim osebnim katehetskim opredjeljenjem i nastojanjem da Sveto pismo približi mladima, u svom članku ukazuje na interkulturalne odnose koje je moguće uočiti u svetopisamskom tekstu. Spominjanje opreza, zatvaranja, odbacivanja i dijaloga svakako zvuči vrlo suvremeno te izgleda gotovo nevjerojatno da autor govori o Bibliji i biblijskom svijetu. Govor o dijalogu, integraciji, interaktivnom djelovanju u vezi sa svetopisamskim tekstom ujedno je i poziv vjeroučiteljima da o tim temama progovore na satovima školskog vjeronauka. Ispravno shvaćen kulturni pluralizam i dijalog s drugima, u ovom slučaju s drugim religijama i kulturama, neizostavni su dio suvremenoga kršćanskog i katoličkog pristupa stvarnosti, pa ih prema tome valja uključiti i u naš današnji vjeronauk.

Članak Meri Gotovac poziva nas da se usredotočimo na jednu drugu stvarnost, koja je također predmet proučavanja i rasprava o kojima je na stranicama ovog časopisa i dosad bilo riječi. Autorica podsjeća na to kako pastoralni rad u suvremenoj župnoj zajednici zahtijeva dinamičku unutarnju organizaciju. U tu svrhu ona posebno podsjeća na važnost i djelovanje manjih zajednica u okviru veće i sveobuhvatne župne zajednice, usredotočivši se posebice na mjesto i ulogu redovnice u toj stvarnosti. Podsjećanje na osobno iskustvo poziv je da se iz apstraktnoga vratimo u konkretno, usredotočivši se na svoj osobni život i okruženje u kojemu živimo. To je ujedno i poziv svim vjeroučiteljima, bez obzira jesu li oni laici, redovnice i redovnici ili svećenici, da se zapitaju kakav je njihov odnos i mjesto u župnoj zajednici kojoj pripadaju. Dok su okolnosti i okruženje u kojima žive zasigurno drugačiji, ostaje i dalje osnovno pitanje: koje je moje mjesto i kako ja surađujem i postojim u svojoj župnoj zajednici?

Podulji članak vrsnoga talijanskog poznavatelja pastoralala mladih, R. Tonellija, poziv je svima nama da se zapitamo kakvo je stanje pastoralala mladih u našoj, hrvatskoj situaciji. Dok su pojedinosti izravno povezane uz talijansko okruženje vjerojatno različite od naših, autorovo razmišljanje, upozorenje na dobre i loše strane i postupke dosadašnjeg djelovanja, te poziv za nastavak zauzetog, organiziranog i predanog rada na području pastoralala mladih za sve nas mogu biti koristan i višestruko plodan poticaj.

Posljednja dva priloga – bibliografija hrvatskoga katehetskog časopisa »Katehist« te prikazi novije literature – ujedno su i poziv za pogled unatrag i unaprijed. Bibliografija časopisa koji je izlazio prije tridesetak godina poziv je da bolje upoznamo i cijenimo svoju prošlost te iz nje učimo i dobijemo pozitivne poticaje, a takvih u tom časopisu sigurno ima. Novija literatura otvara nam nova obzorja i potiče nas na novo razmišljanje.

Osvježeni i izmijenjeni grafički izgled ovitka našega časopisa krije u sebi i poruku o proširenju tema kojima ćemo odsada nastojati redovito osigurati mjesto u »Katehezi«. Premda smo i dosad nerijetko govorili i o pastoralu mladih, odsada ćemo nastojati tu temu ustaliti i učiniti je sastavnim dijelom časopisa. U tom Vam smislu unaprijed zahvaljujem na Vašim prijedlozima i savjetima.

Urednik